

Lakógyűlés

Mit szépítünk: többnyire tőlük jön, ha büdös van.
Éppolyan intim, kényelmetlen, mint a beszédük:
néhány szó, és nyelvük hornyaiból kiszivárog
távoli céljuk, gondjaik, és a családi halottak.
Mit szépítünk: többnyire tőlük jön, ha büdös van.

Aznap a szomszéd majdnem megfojtotta a párom:
egy lehetetlen perc telik el, mire felfogom azt, hogy
baj van, az utcán, nincs rajtam gatyá, kapkodok össze-
vissza, lakályos, plüsspuha dolgok, nincs mivel ütni.
Aznap a szomszéd majdnem megfojtotta a párom.

Minket nem tisztelnek, a gondolatot preferálják:
vértelen álmod, szépséget költségei nélkül,
görnyedt hát- és klórszagmentes tiszta beszédet,
polcon a könyvet, igen, de a fűró alhasi hangját...
Minket nem tisztelnek, a gondolatot preferálják.

Elbújtatlak téged, büszkén, mint avatatlan
emléktáblát: sejtí a néző, mekkora kincs vagy,
mégsem láthat, ameddig rajtad tartom a ponyvát,
és az alatt is csak nevedet propagálja a véset.
Elbújtatlak téged, büszkén, mint avatatlan.

Közmű

Energiánk nem szunnyadó parázs:
örök elégedetlen, mint a szikra.
Természetünké vált a túlnyomás,
mert lobbanásainkat beszorítja
a kettőnket működtető motor,
hiába zsíros rongy és alkohol.

Felülről érkezett a fénynyaláb
magát hevítve több ezer fokig.
Mint vonzalom ereszkedett alább,
hogy azt, ami kettőnk között folyik,
egy blankolatlan végű lámpadróton
vezessük végig, hétköznapi módon.

Mint csapból csordogáló vízszugár,
látszatra fényes, mozdulatlan oszlop,
ha hozzáér egy kés vagy egy pohár,
rugalmasabb lesz, több irányba osztott:
kapcsolatunk aligha formahű,
de minden mozzanat szabályszerű.

Gáz-villany-víz: ahogy kezded fogom,
peregni kezd a mérő. Éjről éjre
leszünk erőforrás, közös vagyon,
és számlázott szolgáltatás, amelyre
rutin szerint, de leginkább havonta
költetni kell. Az ujjunkon a plomba.

A nagybetűs Hold

Kezdetben bonyolult, válladat ellepő
csillagképeket és bojtikaszirmokat
számoltunk, nem a lakbért
meg nettó havi átalányt.

Olvastunk eleget: volt hihető szöveg,
volt szimpátia és intimitás, de még
elképzelni se tudtuk,
hogy kell *nem* belehalni nyár

végéig, vihar és vértolulás után.
Néhány hónapig ez lírai volt, de el-
rontottuk, valahogy nem
ért minket komolyabb veszély,

és megszegettük a szív furcsa szabályait.
Rég eljött az idő, hogy lenyugodjatok,
késekkel hadonászó
történelmi tinédzserek...

nézzétek meg a Hold fázisait. Fogyas,
hízás, foszladozó kéknymatok letört
korlátokra vetülve:
ez vár rátok a hűvösén.

Horváth Imre Olivér (Hajdúböszörmény, 1991) költő, a Debreceni Egyetem Irodalom- és Kultúra-
tudományok Doktori Iskola hallgatója, az Angol–Amerikai Intézet óraadója. Első verseskötete *Nem
szimpátia* címen jelent meg 2016-ban, a FISZ gondozásában.